

บทที่ 393

ช่างทำผมของลูก

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ตามที่ลูกได้กราบทูลพระองค์ใน บทสวดของฉันทน์ บทก่อนที่ 392 ว่า ลูกจะประกาศข่าวดีกับทุกคนและทุกครั้งที่มีโอกาส โดยเฉพาะผู้ที่ลูกต้องเจอบ่อยๆ หรือต้องใช้บริการเป็นประจำ

ช่างทำผมของลูกเป็นคนมาจากภาคใต้ อายุราว 40 ปี มีครอบครัวแล้ว มีบุตรชาย 1 คน อายุ 4 ขวบ เธอเป็นคนช่างจ้านรรจา เวลาทำผมให้ลูกคำก็มักจะคุยโน่นคุยนี่ สารพัดเรื่อง กับลูกแล้ว ลูกรู้สึกว่าการพูดคุยเรื่องสัพเพเหระนั้น เป็นการเสียเวลาโดยใช้เหตุ เนื่องจากเธอเป็นคนธรรมชาติไม่ ปีนึงจะหยุดไปบวชเป็นชีพร้าหมณ์ในช่วงเทศกาลหยุดยาวประจำอย่างน้อยก็ช่วงปีใหม่และช่วงสงกรานต์ ลูกจึงจะหาเรื่องคุยกับเธอเรื่องหลักธรรมะอยู่เสมอๆ ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งสองฝ่าย

“ทำไมคนนับถือศาสนาคริสต์จึงสนับสนุนให้หนูไปบวชชีพร้าหมณ์อยู่เสมอ ลูกค้าบางคนนับถือศาสนาเดียวกับหนูเสียอีก กลับเห็นว่าหนูทิ้งลูกคำไปที่เป็นอาทิศย์ ขาดรายได้และลูกคำก็เดือดร้อน ไม่มีคนทำผมให้”

“มันไม่เป็นประเด็นหรอกที่พีนับถือศาสนาคริสต์แล้วสนับสนุนให้เธอไปบวชชีพร้าหมณ์ เพราะสิ่งที่เธอทำนั้นเป็นสิ่งดีและประเสริฐ มันดีกับตัวเธอ สร้างบุญกุศลให้กับตัวเอง และครอบครัวของเธอก็จะได้บุญจากสิ่งที่เธอทำด้วย รวมทั้งวัดที่เธอไปบวชด้วย เพราะเห็นเธอเล่าอยู่เสมอว่าช่วงสั้นๆ ที่เธอไปบวชวัดใด เธอก็จะตื่นแต่เช้า ทำความสะอาดวัด เป็นการทำความดีที่น่าชื่นชมมากเลย เรื่องการทำงานหาเงิน ทำทั้งชีวิตก็ไม่พอ หากเราเองไม่รู้จักพอ”

เมื่อเธอเห็นว่าลูกเป็นคริสต์ที่เข้าใจเธอ เธอจึงมีเรื่องเล่าให้ลูกฟังอยู่เสมอ

“หนูไปตักบาตรทุกเช้าเป็นกิจวัตรประจำวันเลย ขาดสักวันก็ไม่เคย ในวันหยุดหนู หนูพาลูกชายไปด้วย” “ดีจังเลย ขอแสดงความชื่นชมเธอนะ” “แต่หนูเลือกพระสงฆ์ที่หนูจะใส่บาตรให้” “อ้าว! ทำไมล่ะ?” “หนูเลือกเฉพาะพระรูปที่หนูคิดว่าเหมาะสม” ลูกซักต่อ “ไหน ลองอธิบายต่อซิ” “หนูจะเลือกพระที่ดูยังเด็กๆ อ่อนพรรษา พระเหล่านั้นแหละบริสุทธิ์” “แล้วพระแบบไหนที่เธอไม่ใส่บาตรให้ล่ะ?” “.....” ลูกหัวเราะจนงอหายใจ “นี่ฉันจะบอกให้ ผู้ที่ตัดสินใจบวชเป็นพระสงฆ์หรือนักบวช ไม่ว่าในศาสนาใด คือผู้ที่ยอมเสียสละตัวเองทั้งชีวิต เพื่อเผยแผ่และจรรโลงศาสนาของเขา เราต้องให้ความเคารพท่านเหล่านั้น ส่วนใครจะเป็นพระสงฆ์หรือนักบวชที่ดีหรือไม่ นั่นมันเป็นเรื่องราวระหว่างเขากับพระเจ้าหรือศาสดาของเขา ไม่ใช่เรื่องของเรานะ และหน้าที่เราที่จะไปตัดสินใจท่าน” “เป็นมุมมองที่หนูไม่เคยคิดมาก่อน เดียวขอหนูคิดก่อนว่าจะสามารถใส่บาตรให้พระทุกรูปตามที่คุณแนะนำได้หรือไม่”

หลายเดือนผ่านไป ลูกถามเธอเรื่องนี้อีก เธอก็ยังตอบว่า เธอยังไม่สามารถทำตามที่คุณแนะนำได้ ซึ่งลูกก็ (แอบ) เข้าใจเธอ 😊

วันหนึ่ง เธอพูดกับลูกว่า เธอเจ็บปวดมากเพราะเพื่อนเธอคนหนึ่งซึ่งเธอรักและไว้วางใจมาก นำเธอไปนินทาจนเรื่องวกกลับมาเข้าหูเธอ นอกจากเจ็บปวดแล้ว เธอยังแค้นมาก เธอถามลูกว่าจะทำอย่างไรจึงจะหายแค้นได้

แล้วเธอก็ได้ยินลูกพูดถึงบทพระวาจาในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องการอภัย การทำความดีเพื่อถวายพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อมนุษย์ ฯลฯ เธอทิ้งมาก พูดกับลูกว่า “ศาสนาคริสต์มีสอนเรื่องพวกนี้ด้วยหรือ? คุณทราบไหม ลูกคำของหนูซึ่งทั้งหมดคือคุณนายของหมู่บ้านนี้ ล้วนแล้วแต่มีเรื่องคับอกคับใจมาเล่าให้หนูฟัง หนูต้องเป็นคนคอยปลอบใจพวกเขา แต่คุณซึ่งนับถือศาสนาคริสต์กลับมาสอนหนูในหลักธรรมะของศาสนาคุณซึ่งไม่เคยมีใครสอนหนูมาก่อน ทั้งๆ ที่หนูก็มีลูกคำเป็นคริสต์เหมือนกัน”

ต่อมาวันหนึ่ง เธอถามลูกอย่างตรงไปตรงมาว่า “ถามหน่อยเถอะ ทำไมคุณจึงดูมีความสุขจัง หน้าตายิ้มแย้มตลอดเวลา ไม่เหมือนลูกคำหนูบางคนเลย รวยก็รวย เห็นมีความสุขทุกข์มากมาย เป็นห่วงลูก เป็นห่วงธุรกิจ เป็นห่วงไปหมด” “คำตอบของฉันหรือ? ง่ายๆ ประโยคเดียว เพราะฉันค้นพบพระเจ้าแล้ว และทุกวันนี้ฉันมีพระเจ้าเต็มหัวใจตลอดเวลา” ช่างทำผมของลูกถามต่อตามประสาคนช่างพูด “คุณค้นพบพระเจ้าอย่างไร เล่าให้หนูฟังหน่อยได้ไหม?” “เรื่องมันยาว ไว้มีโอกาสจะเล่าให้ฟัง”

พอดีลูกส่งพิมพ์หนังสือ “ภูเขาเคลื่อนได้” ครั้งที่ 4 เธอทราบจากการเล่าของลูก และเอ่ยปากขอหนังสือจากลูกเอง

สัปดาห์ต่อมา ลูกสาวคนโตของลูกซึ่งใช้บริการของช่างผมคนเดียวกันนี้ ส่งไลน์บอกลูกว่า ขณะที่เธอโทรไปหาช่างคนนี้ เพื่อนัดเวลาไปทำผม ได้ยินเสียงเธออื้อ ก็นึกว่าเธอเป็นหวัด แต่ช่างทำผมตอบกลับมาจาก “ไม่ใช่ค่ะ หนูกำลังอ่านหนังสือคุณแม่คุณและร้องไห้ไม่ยอมหยุดค่ะ”

จากวันนั้นเป็นต้นมา เธอขอฟังพระวาจาบทต่างๆ ในพระคัมภีร์ที่ตรงกับชีวิตของเธอ เพราะเธออยากจะมีความสุขเหมือนลูก ซึ่งเธอชอบใจมากที่สุดสรุปกับเธอว่า “สิ่งที่ฉันปฏิบัติทุกวันนี้ เธอก็สามารถนำไปฝึกปฏิบัติในแนวศาสนาของเธอได้นะ คือฉันนำพระวาจาของพระเจ้ามาเป็นโดมแก้ว ครอบหัวใจของฉันไว้ ซึ่งเป็นเสมือนหนึ่งเกราะกำบังหัวใจฉันจากเรื่องไร้สาระทั้งหลายที่จะก่อให้เกิดความทุกข์ เป็นต้นว่าคำนิทา การชิงดีชิงเด่น ความโลภ ฯลฯ ส่วนแนวปฏิบัติทางศาสนาเธอก็คือ อย่ายำให้เลสเกาะติดในใจ หรือเมื่อเกิดความทุกข์แล้วให้นำความทุกข์ออกจากใจมาอยู่ต่อหน้าแล้วนำมาพิจารณา เพื่อเธอจะสามารถดับทุกข์นั้นได้ ฉันฟังมาจากการเทศน์ของแม่ชีชื่อดังในศาสนาเธอ แม้จะต่างวิธีกัน แต่ผลที่ได้ก็เหมือนกัน คือเราดับทุกข์ได้”

คนละศาสนา คนละฐานะ แต่ในขณะที่ลูกไม่ได้มองเธอผู้นี้เป็นแค่ช่างทำผมของลูก แต่มองเธอเหมือนญาติสนิทคนหนึ่ง ครั้งหนึ่งตอนที่ลูกแสวงหาพระเจ้าอยู่เมื่อ 2 ทศวรรษก่อน ศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่ลูกไปเป็นประจำพูดว่า ท่านไม่เคยเห็นสตรีคาทอลิกใดที่กระหายพระวาจาเท่าลูก ลูกกำลังพูดเช่นเดียวกันว่า ลูกไม่เคยเห็นช่างทำผมของลูกคนใดที่มีความกระตือรือร้นไฝหาหลักธรรมะเช่นช่างคนนี้เลย

**“พระองค์ประทานให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นประกาศก บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวดี
บางคนเป็นผู้อภิบาลและอาจารย์” 1 โครินธ์ 12:28 / 1 เอเฟซัส 4:11”**

อาแมน

ลูกขอพร: อดคิดคนอื่น

